

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1125/2022
04.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Пешић адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., чији је пуномоћник Предраг Митић адвокат из ..., ради накнаде штете из радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 680/2019 од 26.02.2020. године, на седници одржаној 04.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 680/2019 од 26.02.2020. године – става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 126/2018 од 25.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужили на име мање исплаћене зараде за период од фебруара 2015. до маја 2016. године исплати укупно 126.503,63 динара, у појединачно опредељеним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка од 82.920,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 680/2019 од 26.02.2020. године, ставом првим изреке, делимично је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужили на име разлике између исплаћене до припадајуће зараде за период од фебруара 2015. до октобра 2015. године исплати укупно 53.955,36 динара, у појединачно опредељеним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене до припадајуће зараде за период од новембра 2015. до маја 2016. године. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 66.616,42 динара, док је захтев тужиле за

накнаду трошкова поступка преко наведеног износа, а до износа досуђеног првостепеном пресудом од 82.920,00 динара, одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену – става другог и трећег изреке, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Ревизија тужиле у побијаном делу је дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, због чега није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужила је решењем Скупштине општине ... од 07.11.2013. године именована за в.д. директора туженог, а затим решењем број 02-6965 од 12.12.2014. године именована за директора туженог на мандатни период од четири године. Дужности директора тужила је разрешена решењем Скупштине општине ... број 02-97 од 27.02.2015. године, пре истека мандата, од када обавља послове лекара опште праксе, које је обављала и пре именовања. Истог дана када је тужила разрешена дужности директора, решењем Скупштине општине ... именовано је друго лице за в.д. директора туженог. Пресудом Вишег суда у Прокупљу П 06/15 од 01.09.2015. године, потврђеном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2549/15 од 20.10.2015. године, поништено је решење Скупштине општине ... број 02-97 од 27.02.2015. године о разрешењу тужиле са дужности директора Дома здравља ... и одбијен тужбени захтев за враћање тужиле на дужност директора туженог. Тужила тражи исплату разлике између исплаћене и припадајуће зараде коју би остварила у периоду од фебруара 2015. до маја 2016. године да није дошло до незаконитог разрешења са дужности директора туженог, а висина накнаде штете утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба члана 164. и 191. ставови 1, 2. и 3. Закона о раду усвојио тужбени захтев, оценивши да тужила, која је незаконитим решењем разрешена дужности директора Дома здравља ..., основано потражује разлику између исплаћене до припадајуће зараде од установе у којој је остварила права из радног односа, па је обавезао туженог да тужили исплати ту разлику зараде за цео спорни период (од фебруара 2015. године до маја 2016. године).

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду закључивши да тужили припада право на накнаду штете због мање остварене зараде за период од дана разрешења са дужности директора туженог (27.02.2015. године) до дана правноснажности одлуке којом је решење о разрешењу поништено (20.10.2015. године), док јој право на накнаду штете не припада за период од новембра 2015. до маја 2016. године, с обзиром да тужила у раније вођеном поступку пред Вишим судом у Прокупљу, уз захтев да се поништи решење о

разрешењу са дужности директора Дома здравља ... и тужиља врати на дужност директора туженог, није тражила и поништај решења о именовану другог лица на у в.д. директора, због чега је њен захтев за враћање на дужност директора туженог правноснажно одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда је правилно, а ревизијом се неосновано оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 164. Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 191. Закона о раду прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

У конкретном случају, на основу решења туженог од 27.02.2015. године, тужиљи је престала дужност директора Дома здравља ... пре истека мандата од четири године, након чега је тужиља наставила да ради код туженог као лекар опште праксе, док је истог дана када је тужиља разрешена дужности директора, решењем Скупштине општине ... именовано је друго лице за в.д. директора туженог. Решење о разрешењу тужиље од 27.02.2015. године поништено је као незаконито правноснажном судском одлуком од 20.10.2015. године. Незаконитим решењем тужене којим је тужиља разрешена дужности директора, тужиљи је проузрокована материјална штета у висини разлике између зараде која јој је исплаћивана и оне коју би остваривала да до незаконитог престанка дужности није дошло, али само за период од фебруара 2015. године до октобра 2015. године, је правноснажно поништено решење о разрешењу, како је то правилно закључио другостепени суд. Међутим, за период од новембра 2015. године тужиља нема право на исплату разлике зараде, јер послове директора туженог у том периоду није обављала нити је могла да их обавља, с обзиром да је истог дана када је тужиља разрешена дужности директора дома здравља за в.д. директора туженог именовано друго лице, чије именовање тужиља није оспорила, због чега је у правноснажно окончаном поступку вођеном ради поништаја одлуке о разрешењу тужиље њен захтев за враћање на дужност директора дома здравља одбијен као неоснован. За реинтеграцију у виду исплате зараде коју би тужиља остварила да није било незаконитог решења туженог, супротно ревизијским наводима, релевантна је чињеница да је функцију в.д. директора туженог након доношења решење о разрешењу тужиље вршило друго лице, на основу одлуке о именовану Скупштине општине ... која је коначна и правноснажна, и коју одлуку тужиља није оспорила, због чега након поништаја одлуке о разрешењу тужиља није могла по аутоматизму наставити да обавља послове директора туженог до истека мандата.

Како период важења незаконитог акта о разрешењу одређује у конкретном случају и обим штете који припада тужиљи, то је и по становишту Врховног суда, неоснован захтев тужиље за исплату разлике зараде почев од новембра 2015. године јер од тог периода нема незаконитог поступања туженог на штету тужиље, односно не постоји основ одговорности туженог за накнаду штете коју тужиља потражује у виду разлике између исплаћене зараде и зараде коју би остварила да није било незаконитог решења туженог.

С обзиром на изложено, одлучено је као у изреци, применом члана 414. став 1.
ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**